

ΑΡΩΜΑΤΑ ΚΑΙ ΒΡΩΜΕΣ

ΠΟΔΛΑΣ έσπέρας τοῦ θέρους, ποῦ μᾶς έπέρασε, έκαθήμεθα με τόν φίλον μου έκεῖ εἰς τήν δροσεράν άκραν τῆς Κηφισσίας, πρᾶ τὸ άθνάτον «Κεφαλάρι», ρεμβάζοντες άναμίσσοντων πευκακίων κατὰ τήν ώραιάν ώραν τοῦ λυκόφωτος, όποτε περιχύνεται από τόσην άπαλήν άρμονίαν ή άγαπημένη έξοχή.

Μιά βραδειά, ένθυμοῦμαι, πῶς ό παράξενος άληθῶς φίλος μου, μου εἶπε σιγά, σιγά, ένῶ ώμιλούσαμε διά τὰ περασμένα :

— "Όπως εἰς ένα κήπον εἶνε ζευγαρωμένα θά έλεγε κανείς τὰ άνθη με τήν κοπριά, έτσι καί εἰς τήν ζωήν των αισθημάτων μας συνδεδεμένον εἶνε τὸ άρωμα με τήν βρώμικαν. Ρίψον μιὰ ματιὰ εἰς τὸ παρελθόν σου, από τόν καιρό, ποῦ ήρχισες νὰ ζῆς αισθανόμενος, άναπόλησον όλα τὰ λησμονημένα καί όλα τ' άλησημόνητα καί θά νιώσης νὰ βγαίνη μέσα από τὰς άναμνήσεις σου μιὰ βόχα όχετοῦ άνακατωμένη με τὰς λεπτοτέρας εὐωδίας των λουλουδιών . . .

Άγάπησες, εἶ; Βέβαια ! "Όχι μιὰ φορά, οὔτε δύο . . . Θυμήσου . . . θυμήσου . . . "Άρχισον από τήν πρώτην άγάπην σου ως τήν τελευταίαν σου τόρα άν εἰμπορῆ ν' άγαπᾶ κανείς — πιά. Τί σημαίνει άν εἶχες πολλές ή ολίγας έρωμένες; Τί σημαίνει άν τὰ αισθηματά σου διήρκεσαν πολύ ή ολίγον; Πάντοτε θά βγαίνη έν συμπέρασμα, ποῦ θά σοῦ φέρη μαζί με τήν άηδیان καί τήν πίκραν, τήν μελαγχολίαν καί τήν μεγαλητέραν θλίψιν. Θυμήσου . . . "Η πρώτη σου άγάπη . . . Εἶνε τόσον άόριστη εἰς τὰς άναμνήσεις σου. Τὸ πρῶτόν σου αἶσθημα . . . Εἶνε τόσον άσαφές εἰς τὰς άναπολήσεις σου. Τήν ένθυμείσαι μόλις τήν πρώτην εκείνην γυναῖκα, ήν ήγάπησας. Τήν μικρούλαν εκείνην κόρην με τὰ κοντά φουστανάκια, καί τὰ λυμένα μαλλιά . . . Τούς μακρυνούς εκείνους περιπάτους εἰς τὰ δροσερά άκρογιάλια, τὰς περιπλανήσεις εκείνας εἰς τούς φαίους έλαιῶνας, τὰ μπου-

κέτα από ἀγριολούλουδα, τὰς πεταλούδας, ποῦ ἐκυνηγούσατε εἰς τοὺς ἀγρούς, καὶ τὰς ἐπατούσατε κατόπιν εἰς τὰ μαθητικά σας βιβλία, τὸ παράθυρον ἐκεῖνο, ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἐβλέπατε ἡμοῦ ἀνατέλλοντα καὶ ἡμοῦ δύοντα τὸν ἥλιον, τὰ τραγουδάκια ποῦ ἐτραγουδούσατε μαζὶ εἰς τὸ πιάνο, τίς πολκίτσες ποῦ ἐχορεύατε μαζὶ, τὰ γέλοια σας τὰ τρελλά, τὰ γλυκίσματα ποῦ ἐτρώγατε ἡμοῦ. . . τὸ φίλημα, τὸ πρῶτον ἐκεῖνο φίλημα ποῦ ἀντηλλάξατε μίαν ἡμέραν, τὸ ἀνήξερο, τὸ ἀσυνειδήτων. . . Τί ἀόριστον, τί ἄωρον ἄρωμα ἀναοῖδεται ἀπὸ τὰ παλαιά, τὰ πρῶτα αὐτὰ χρόνια. . . Ρούφηξέ το αὐτό, διότι, δυστυχία σου, δὲν θὰ εὕρης παρόμοιον. Ἐπειτα. . . ἔπειτα ὁ ἄλλος ἔρως, ὁ σαφέστερον ἐκδηλωθεὶς ἔρως, ὁ ὅχι ἐντελῶς σαφῆς καὶ αὐτός, ὁ δευτέρος ἔρως. Τώρα εἶνε ἡ κόρη, ποῦ ἀγαπᾷ ἀσυνειδήτως ἀκόμη, ἀλλ' ἀγαπᾷ μὲ τὰς πρῶτας ἐκδηλώσεις τοῦ γυναικείου πάθους τῆς. Καὶ εἶνε γαλανὴ ἡ κόρη αὐτή, μὲ ξανθὰ μαλλιά, — τὴν ἐνθυμῆσαι; — μὲ ὀλιγώτερον κοντὸν φόρεμα ἀπὸ τὴν ἄλλην. Τὰ πρῶτα ἐρωτικά γράμματα τώρα, πλήρη ἀνορθογραφίας καὶ ἀπὸ ἀντιγραφᾶς ἀπὸ ρομαντικὰ βιβλία, ἀπὸ ρομαντικούς στίχους. Τὰ πρῶτα ραντεβού τώρα, τὰ πρῶτα τρεμουλιάσματα τώρα, τὰ πρῶτα φλογερὰ φιλήματα, τὰ ὁποῖα μαζὶ μὲ τὴν εὐτυχίαν τῆς καρδίας ἐξήγειρον καὶ τὴν πρώτην σαρκικὴν ἐπιθυμίαν. Ἄλλ' ἔως τὰ πρῶτα φιλήματα μονάχα, ὡς τὰ φιλήματα — τίποτε ἄλλο. Καὶ ἔξαφνα μίαν ἡμέραν ἡ κόρη χάνεται, φεύγει. Τὰ πρῶτα πικρὰ δάκρυα τότε, ἡ πρώτη ἀπελπισία, οἱ πρῶτοι στεναγμοί, ἡ πρώτη θλίψις· δέκα, δεκαπέντε ἡμέρας μονάχα. Καὶ κατόπιν τὰ πάντα λησμονοῦνται· ἡ παιδικὴ ἀφροντισία τὰ συμπαρασύρει ὅλα. . . Τί μένει πλέον; Οὔτε ἄρωμα, οὔτε βρῶμα. Οὐδέν. Τὸ πολὺ εἰρωνεία πρὸς τὸ παιδικὸν αὐτὸ αἶσθημα. Καὶ ἔπειτα. . .

Ἐπειτα ἡ ἐρωτομανία τῆς ἡβης. Τὰ νεανικὰ κόρτε, ὅποτε ἡ πρώτη αἰσθησις καὶ γνώρισις τῆς σαρκικῆς ἡδονῆς γεννᾷ τὴν αὐθάδειαν, τὸ θράσος, τὴν τόλμην εἰς τὸν ἔφηβον. Τὸ πρῶτον βούτηγμα πρὸς τὸ ἀνεξάντλητον — οἱμοὶ ἀνεξάντλητον διὰ τὴν νεότητα μόνον — πιθάρι τῆς ἡδονῆς. Τί γυναῖκες τότε! Ἡ μία κατόπιν τῆς ἄλλης. Κορίτσια, μιζοπάρθενες, γυναῖκες, χονδρογυναῖκες, βρωμογυναῖκες, λεπτογυναῖκες, γυναῖκες, γυναῖκες τέλος. Ἄπὸ τὸν δρόμον, ἀπὸ τ' ἀπόκρυφα· ἀπὸ τὰ φανερά, ἀπὸ τὰ μυστικά. Ἡ λαγνεὶα δονοῦσα τὴν σάρκα μας διὰ πρώτην φοράν, πῶς μᾶς παριστᾷ τὸν κόσμον ὅλον πλήρη καυστικῆς ἐπιθυμίας καὶ ἀκορέστου ἀπολαύσεως. Καὶ τί μεθύσια, καὶ τί τρέλλαι, καὶ τί ἀσέλγειαι. Τί γυναῖκες τότε. Ἀκόρεστοι, λυσσασμένοι. Ἡ μία κατόπιν τῆς ἄλλης ἀντιπαρέρχονται πρὸ τῶν ὀμμάτων σου ὡς Βακχίδες, ὡς

Φρύναι. Ροφούν τὴν ἡδονὴν ἀπὸ τὴν ἤθην σου, ροφᾶς τὴν ἡδονὴν ἀπὸ τὴν ὠριμότητά τους. Τίποτε τὸ αἰσθημα, τίποτε τὸ λεπτόν, τίποτε ἀπὸ ψυχικὸν παλμόν, τίποτε ἀπὸ ὄνειρα. Πραγματικότης ἔλκουσα ὅσον καὶ κοινή, καὶ πρόστυχη καὶ ἀγοραία. Ὅλοι αἱ μορφαὶ αὐταὶ ἔχουν τὴν ἰταμότητα καὶ τὴν ἀναλγησίαν τῆς ἀκολασίας. Μία, δύο, τρεῖς, τέσσαρα, πέντε—δέκα—εἴκοσι. Ποῖος εἰμπορεῖ νὰ μετρήσῃ τὴν ἀκολασίαν αὐτοῦ τοῦ εἶδους; Καὶ τί ἀτμός ὄχετοῦ κλεισμένου καὶ αἰφνιδίως ἀναιγομένου, σὰς κτυπᾷ τόρα κατὰμυτα μόνον μὲ τὴν ἀνάμνησιν. . . ὦ! βρῶμα, ὦ γυναικεῖα βρῶμα! . . . Καὶ ἔπειτα. . .

Ἐπειτα ὁ πρῶτος ἀόριστος κόρος τῆς σαρκικῆς ἀπολαύσεως· ἡ νισταλιγία πρὸς τὸ αἰσθημα· οἱ ἀνανεούμενοι νυγμοὶ τῆς καρδίας. Καὶ ἡ κόρη τότε ἡ ἀπείρωσ γλυκεῖα, ἡ ὑπερμέτρως λατρευθεῖσα, ἡ ἀγνώσ ἀγαπηθεῖσα ἐν τῇ πρώτῃ ἀκμῇ τοῦ διαπλασσομένου ἀνδρός. Τὸ αἰσθημα ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον χωρὶς ποτέ νὰ τῆς φανερωθῇ, καὶ τὸ ὁποῖον ἐκεῖνη ἀπεδέχθη, χωρὶς νὰ δεῖξῃ, ὅτι τὸ ἠνόησε. Τὸ αἰσθημα τὸ μυστικόν, τὸ ἀπόκρυφον ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον, ὅσον καὶ ἂν ἦνε σήμερον ἐξησθετισμένον μέσα σου, θὰ τὸ φέρῃς μαζί σου εἰς τὸν τάφον, ἴσως. Ἡ κόρη ἐκεῖνη, εἰς τὸ πλευρὸν τῆς ὁπίας ἐζῆσες τόσας γλυκεῖας, τόσας δυστυχισμένας ὥρας, ἡ κόρη ἐκεῖνη, τὴν ὁποῖαν ἐλάτρευσες μὲ ὄλην τὴν ὁρμὴν τοῦ νεανικοῦ αἵματός σου — ὦ! ἡ ὑπερόχως ὠραία καὶ ἀσυλλήπτως γόησσα κόρη. Καὶ τόρα, ποῦ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν τὴν βλέπεις διερχομένην ἐνώπιόν σου, γυναικα τόρα, ὅπως ὄλοι αἱ ἄλλαι, — βρῶμα εἰς τὰς ἄλλας βρῶμας, — ὄχι πλέον παρθένον, ὄχι πλέον ὁμορφιὰν ἀγνήν καὶ ἀθῶαν, καὶ τόρα ἀκόμα πῶς σὲ πλημμυρεῖ μὲ τὸ παλαιόν, μονάχα μὲ τὸ παλαιόν, τὸ ἀναλλοιώτως ἐντονον καὶ ἀγνόν, καὶ γλυκύπικρον ἄρωμα — ὦ! ἡ κόρη, τὴν ὁποῖαν ἀγαπῶμεν ἀκόμη, χωρὶς νὰ τῆς τὸ ἔχωμεν εἰπῆ ποτέ, χωρὶς νὰ τῆς τὸ εἰπῶμεν ποτέ, χωρὶς νὰ ἦνε δυνατὸν νὰ τῆς τὸ εἰπῶμεν, — ὦ! ἡ κόρη, ἡ ὁποῖα ποῖος γνωρίζει οἱμοὶ! ἂν μέσα εἰς τὴν γυναικεῖαν ἤδη βορβορώδη καρδίαν της δὲν μᾶς ἀγαπᾷ καὶ αὐτή, ἐν τῇ ἀναμνήσει, ὅπως μᾶς ἠγάπησε τότε, καὶ δὲν μᾶς τὸ λέγει, οὔτε θὰ μᾶς τὸ εἰπῆ ποτέ, ὅπως δὲν μᾶς τὸ εἶπε καὶ τότε. ὦ! ἄρωμα λεπτεπίλεπτον βιολέττας τοῦ βουνοῦ, ὦ ἄρωμα πάναγνον, ποῦ εἶσαι πάναγνον, διότι δὲν ἐθίγης. . . Καὶ ἔπειτα. . .

Ἐπειτα βρῶμα, βρῶμα, βρῶμα. Ἐπειτα ἡ βροχὴ ἐκεῖνη τῶν αἰσθημάτων τῆς ἀνδρικῆς μᾶς ἡλικίας, τὰ ὁποῖα ἡ σκληρὰ πραγματικότης μᾶς τὰ κατασυντριβεὶ ἀπηνῶς καθὲ τὸσον, καθ' ἐκάστην. Ἐπειτα ἡ δυστυχισμένη αἰωνίως καρδία μᾶς. Ἐπειτα ἡ μὴ κατασθυνομένη διψα μᾶς ὅπως εὐρωμεν τὴν ὁρόσον μᾶς ἀγνῆς, μᾶς τιμίας γυναικός. Ἐπειτα τὰ πρῶτα

μαχαιρώματα τῆς καρδίας ἀπὸ τὴν ἀπιστίαν τῆς γυναικός, ὅπως ἔλεγον ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τοῦ Παράσχου, ἀπὸ τὴν πορνείαν, ὅπως λέγομεν τὴν ἀπλούστερον καὶ χαρακτηριστικώτερον. Ἡ γυνὴ τὴν ἡμετέραν, ἡ αἰωνία βρωμερὰ γυναῖκα. Ἡ γυνὴ, ἡ ὁποία δὲν ζητεῖ παρά τι ὠρισμένον, τί σαφέστατον — καὶ τίποτε ἄλλο πέραν αὐτοῦ. Ἡ γυνὴ, ἡ ὁποία μᾶς παίζει, μᾶς κουρελλιάζει· διὰ νὰ ικανοποιήσῃ τὰ καπρίτσια τῆς, διὰ νὰ πιστοποιῇ καθεὶν ἡμέραν μίαν φοράν ἔτι, ὅτι διὰ τὰ ποταπὰ καὶ τὰ χαμερπῆ, καὶ τὰ βράναισα, καὶ τὰ ἄτιμα ἐπλάσθη. Ἡ γυνὴ, ποῦ ἂν θελήσωμεν νὰ τὴν ἀγαπήσωμεν θὰ εἴμεθα βλάκες. Ἡ γυνὴ, ποῦ πρέπει νὰ τὴν ἐξευτελιζώμεν κάθε ἡμέρα. Νὰ τὴν ποδοπατῶμεν, νὰ τὴν κορσιδεύωμεν, νὰ τὴν ἐκπορνεύωμεν, νὰ τὴν ἐκμεταλλευώμεθα, νὰ τὴν γλεντάμε καὶ νὰ τῆς δίνωμεν ὕστερα μίαν κλωτσιάν, ἀνερχόμενοι εἰς ὕψος μεγαλείου ἀκόμη, ὅσον περισσότερο κατρωθῶμεν νὰ τὴν μεταχειριζώμεθα κτηνωδῶς, ὡς ἀπλοῦν ὄργανον ἡδονῆς. Ἡ γυνὴ!... Καὶ ποῖα ἀπ' ὅλας; Ἡ ὑψηλή, ἡ λυγρὴ, ἡ Ἄρτεμις ἐκείνη;... Ἡ ὁποία πρὸ τοῦ νὰ σὰς σφίγῃ εἰς τὴν ἀγκαλιάν τῆς καὶ νὰ σὰς εἰπῇ λιποψυχοῦσα, ὅτι σὰς λατρεῖ, ἐξήρχετο ἀπὸ τὸν εἶκον ἐνὸς ἄλλου;... Ἡ ἄλλη ἐκείνη ἡ ὠχροπρόσωπος, ἡ μικροκαμωμένη, ἡ σιλφύς, ποῦ σὰς ἐφιλοῦσε τὰ πόδια, ραίνουσα αὐτὰ μὲ δάκρυα, καὶ τὴν ἄλλην ἡμέραν τὴν ἀπαντούσατε εἰς τὴν γωνίαν ἐνὸς δρόμου σεισποφυγῶσαν εἰς τὸ πλευρὸν ἐνὸς κρεμανταλαῖ;... Ἡ ἄλλη ἐκείνη, ποῦ ἤρχετο ὑπερήφανος, πλήρης ἀξιοπρεπείας ταπεινωμένης ἐνώπιόν σας καὶ σὰς ἐξελιπάρει ἕνα κόκκον εἴκτου δι' αὐτήν, καὶ τῆς εὐρίσκατε εἰς τὴν τσέπην τοῦ περιφερομένου μισοφοριῶ τῆς τότε ἐδῶ καὶ πότε ἐκεῖ ὠρισμένον ραντεβῦ πρὸς ἄλλον;... Ἡ ἄλλη, ποῦ ἀφοῦ σὰς ἔψησε τὴν καρδίαν σας εἰς τὴν ἐσχάραν τῆς ζηλοτυπίας ἐπὶ ἡμέρας μακράς, σὰς ἔφερεν εἰς θέσιν νὰ τὴν πτύσητε κατὰμουτρα καὶ νὰ τῆς ἐκσφενδονίσσητε ἐπὶ τῆς ἀθρᾶς τῆς ἐπιδερμίδος τὴν λέξιν ἐκείνην, ἡ ὁποία αἰωνίως δύναται νὰ χαρακτηρίξῃ ἀπαραιμίλλως τὴν γυναῖκα;... Καὶ ἔπειτα...

Ἐπειτα συνέχεια, ἄνευ τέλους, ἀηθίας καὶ πίκρας. Τὰ ἴδια καὶ τὰ ἴδια. Ἀπὸ ἀπογοήτευσιν εἰς ἀπογοήτευσιν, ἀπὸ ἀηθίαν εἰς ἀηθίαν. Κλημερινὴ καταδίωξις παρὰ τῆς ντεξιλλυζιὸν τῆς φρικαλέας. Τὸ ἐνστάλαγμα ἐκείνο βλαθιὰ εἰς τὴν καρδίαν σας τῆς αἰωνίου δυσπιστίας καὶ πρὸς τὸν ὀλιγώτερον σαπρὸν χαρακτῆρα γυναικός τινας. Ὡ! ἡ δυσπιστία. Ἡ γυνὴ τὴν γενεᾶ εἰς τὴν καρδίαν μας διὰ νὰ πίπτῃ εἰς τὸν θῦμα αὐτῆ ταύτης. Τί καὶ ἂν μᾶς τὴν ἐβχλεν εἰς τὴν ψυχὴν μας μίαν καστανήν καὶ πίπτῃ θῦμα ταύτης μίαν γαλανήν; Τί καὶ ἂν μᾶς τὴν ἐγέννησε μίαν

κοκορόμυαλη καὶ πίπτει θῦμα ταύτης μία τετραπερασμένη; Μήπως αἱ γυναῖκες δὲν εἶνε ἴδιαι ὄλαι; Καὶ ἂν ἦνε ἡ καθεμιά ξεχωριστὸν μυστήριον διὰ τοὺς ἡλιθίους, ἡ ποταπότης δὲν τὰς χαρακτηρίζει ὄλας; Ποιὰ πολὺ, ποιὰ ὀλίγον, τί σημαίνει; Τὸ ὠραῖον αὐτὸ πρόσωπον, τὸ Θεαίνης ἐκεῖνο στῆθος, τὸ Ἀφροδίτης ἐκεῖνο παράστημα, τὸ κουκλίτσας ἐκεῖνο σωματάκι, ὄλα, ὄλα, ὄλων, ὄλων δὲν εἶνε ζυμωμένα ἀπὸ ἀχρειότητα, ἀπὸ ψευτιᾶν καὶ κακοῦθειας; Ἡ καρδιά των ὄλων δὲν ἔχει πῦον, ἡ ψυχὴ των βόρβορον; ... Καὶ ἔπειτα...

— Ἐπειτα — προσέθεσε τὸρα μελαγχολικῶς κλίνων τὴν κεφαλὴν του ὁ φίλος μου καὶ σηκώνων ἐλαφρῶς τοὺς ὤμους του, ἐπλάσθημεν δυστυχεῖς ζητοῦντες εἰς τὸν ὄχετὸν αὐτὸν τὸ ἄρωμα, ἐνῶ εἰς τὸ ἄρωμα τῆς γυναικὸς ὑπάρχει ἡ βρωμὰ της . . .

Καὶ ὁ παράξενος φίλος μου ἐσιώπησε. Καὶ ἦτο καιρὸς πλέον, τὸ ὁμολογῶ . . .

Ἀθῆναι 12 Δεκεμβρίου 1898

ΜΠΟΕΜ

ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΟΥΣ

Ἡ λέξις ἀγαπῶ εἰς 26 γλώσσας

✱ Ἰταλιστί, Πορτογαλ- λιστί, Ἰσπανιστί . . .	Ἄμο	✱ Ἀραβιστί (ἐν Ἀλγερίᾳ) .	Νεβιά
✱ Ρωσιστί	Λιουπλιού	(ἐν Αἰγύπτῳ) .	Νεφάλ
✱ Ἀγγλιστί	Ἀϊζόβ	✱ Περσιστί	Δούστ Λαρέμ
✱ Ὀλλανδιστί	Ἰνμάικ	✱ Ἀρμενιστί	Γκεζιουμ
✱ Γερμανιστί	Ἰχ λίμπε	✱ Ἰνδιστί	Μαϊή Βήτα
✱ Βοστανιστί	Καράν	✱ Κομβοδιστί	Κοδέμ Γρέλανδ
✱ Δανιστί	Ἰέν Ἐλσκειο	✱ Ἀρναμιστί	Τοῦ τιῦ Ὄρκ
✱ Σουηδιστί	Ἰάν ἄλσκαο	✱ Κινεζιστί	Ὄνο χι μπουαί
✱ Πολωνιστί	Κόζαμ	✱ Ἰαπωνιστί	Βατοκοῦζι βὰ σοῦκι μάζου
✱ Βασκιστί	Μαϊτόδεντζετ	✱ Βολυβιστί	Σόπα νά
✱ Οἰγγριστί	Βαρόκ καὶ Σέρετεμ	✱ Βολαπουκιστί	Λοφόμπ
✱ Τουρκιστί	Σεβέριμ		

Περιπαθέστερον ὅμως καὶ γλυνύτερον ἀπὸ τό: je t'aime ὑπάρχει;

